

BUDETE MI SVEDKAMI (3. veľkonočná nedeľa)

Ježišovi učenci porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba. Kým o tom hovorili, on sám zastal uprostred nich a povedal im: „Pokoj vám.“ Zmätení a naľakaní si mysleli, že vidia ducha. On im povedal. „Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti a vidíte, že ja mám.“ Ako to povedal, ukázal im ruky a nohy. A keď tomu stále od veľkej radosti nemohli uveriť a len sa divili, povedal im: „Máte tu niečo na jedenie?“ Oni mu podali kúsok pečenej ryby. I vzal si a jedol pred nimi. Potom im povedal: „Toto je to, čo som vám hovoril, kým som bol ešte s vami, že sa musí splniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, u Prorokov a v Žalmoch.“ Vtedy im otvoril myseľ, aby porozumeli Písmu, a povedal im: „Tak je napísané, že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami.“ (Lk 24,35-48)

U Lukáša je pre stretnutie Zmŕtvychvstalého so spoločenstvom učeníkov typické stolovanie. Používa slovo *synalizómenos*, ktoré doslova znamená, že sa im zjavoval *jediac s nimi sol'*. V Starom Zákone je spoločné požívanie chleba a soli (alebo soli samotnej) symbolom uzavretia pevného vzťahu.

Niektoré rukopisy uvádzajú, že okrem pečenej ryby vzal Ježiš do rúk a jedol aj plást medu. Ten je tu obrazom vlastností Božieho slova: *„Aké sladké sú tvoje výroky môjmu podnebiu, mojim ústam sú sladšie ako med.“* (Ž 119,103)

Biblisti sa zhodujú v tom, že v tomto evanjeliu nešlo o opísanie samotného jedenia, ale skôr o poukázanie na to, že prvotná Cirkev sa stretávala „pri stole“ a slávila Eucharistiu. Zároveň je akt stolovania predznamenaním nekončiacej hostiny v nebeskom kráľovstve.

Aj opis, že Ježiš prešiel zatvorenými dverami, zrejme skôr opisuje proces viery u apoštolov. Spočiatku sú ich srdcia pre vieru zatvorené, ale stretnutím so Vzkrieseným dochádza k ich otváraniu.

Sú chvíle, kedy aj my plnšie chápeme zmysel udalostí a vidíme Boha ukrytého v nich. Vtedy sa nám otvárajú oči pre vieru a smieme spolu s Jóbom povedať: *„Len z počutia som teba dosiaľ poznával, lež moje oko teraz ťa už uzrelo.“* (Jób 4,5)